

regen op de veranda

regen betokkelt aandachtig
de sitar van het dak en weerom
beluister je het kraken van
de veranda, de glazen platen
die krompen als een rug
die wordt gegeseld en gestreeld

de man van meter, de vorige
bewoner, had ze bijgebouwd,
de woonkeuken was verdubbeld:
een donker deel dat ons verwarmde
in de winter, een klaar en helder
waar des zomers de rode geraniums
bloeiden voor het bobbelglas langs
de lange vensterbank waar dan
vliegen lagen met open poten

en steeds bij malse of neerstortende
regen begon het glas te zingen
je bleef er wakker van, boven
in je kamer en nooit was een deken
of laken zo behaaglijk als wanneer
je dromerig te luisteren lag

regen tikte op de glazen platen
het klonk als een klankkast
die geduldig werd betokkeld
door een ervaren speler:
je hoorde er de stroming bij,
het bruisen en schuimen van
draaikolk en getijden en soms
het trompen van de boten die
aanschoven voorbij een baken

nooit dook je zo behaaglijk
onder een deken of laken
als in de avonden dat de regen
een speler was, neergehurkt
over de snaren van een sitar:
je woonde in je dromen
bij een veerpont en zag
aan de overkant het aangezicht
van een meisje, een zonderling
wezen dat jou naar binnen trok
in een zoete treurnis en een nog

veel zoetere verwondering

Staf De Wilde